

Com bé diu el papa Francesc referint-se a les lectures de la missa d'avui: "Jesús no mira el conjunt, com fem nosaltres, mira la persona. No s'atura davant les ferides i el errors del passat, va més enllà..., en canvi sembla que a nosaltres ens agrada més mirar el dolent dels altres...fer safareig i arrencar la pell a tires dels altres..."

Se'ns recorda que ens cal ser més generosos amb qui pateix i menys crítics, quan no xafarders, amb els seus errors, perquè cadascun de nosaltres té la seva història i no sempre passaria pel sedàs del bé i la bondat.

Hi ha un altre motiu de reflexió en la primera lectura: "Déu no ha fet la mort ni troba cap gust a destruir els qui viuen... la terra no és el reialme de la mort, i els justos són immortals." (Sv 1,13). Tema complicat quan veiem a tort i a dret que en nom de Déu el món s'esbatussa. Certament aquesta barbàrie és, entre altres coses, un mal ús del nom de Déu, un escàndol de difícil pair per la gent de bé i un insult als creients de veritat.

Cal revisar la pedagogia de les religions, també la cristiana, per anar al nucli de la fe en Déu, afavorir tot el que sigui bo per la Creació i la persona, respectant la bellesa que comporta la bondat, l'amor, la llibertat i el respecte, en front de la repressió fangosa de mirar el qui no pensa com jo com un enemic a batre.

Si bé aquest gest de perdó i ajuda que ens mostra Jesús és una exigència universal que tant val per ateus, agnòstics i creients, aquests darrers, els creients, en professar una fe no hauríem de caure en contradiccions. Els cristians tenim l'Evangelí, i dins el cristianisme els catòlics hi hem d'afegir la Doctrina Social de l'Església que, junt als Drets Humans, són categòrics i exigents. I és clar que som febles i no sempre estem a l'alçada del nostre compromís de fe, però al menys no ens mentim a nosaltres mateixos i mirem d'ajudar les nostres comunitats en el que ens sigui possible.

La consciència de la persona honesta s'ha de rebel·lar en veure que la violència deixa sense esperança tantes persones. Algun dia la societat sentirà la veu de Déu " Llavors el Senyor preguntà a Caïn: On és el teu germà Abel? Ell va respondre: No ho sé. Que potser soc el guardià del meu germà? El Senyor li replicà: Què has fet? La sang del teu germà clama a mi des de la terra!" (Gn 4, 9). Quan Abel's moren sota les bombes? Som sords?.

Ens cal escoltar l'altre. Posar-nos taps a les orelles i ulleres fosques no ajuda ni ens ajuda. Són el petits, o no tan petits, gestos de simpatia i empatia el que ens fa més humans i serveixen per guarir les ferides tant físiques com morals i donen un bri d'esperança a qui més la necessita i això està sempre a les nostres mans.

Jesús no pregunta, Jesús ajuda i guareix i com a molt resalta la fe de la dona que toca el seu mantell. Quanta gent ens mira com a societat i s'entafora a una patera cercant la nostra ajuda i comprensió?. Potser no tenim la solució per tots, però al menys siguem comprensius i fem el possible, i no els etiquetem com si fossin bestiar o malfactors. Són persones que no han tingut la sort de néixer a llocs adequats com nosaltres. Només cerquen un món millor, aquesta és la seva raó d'esperança.